

Hồi 14

Ân đền oán trả

A Ngưu vẫn ở chỗ cũ. Buổi sáng hôm ấy là một buổi may mắn, y gỡ ra khỏi bẫy được một cặp thỏ, một con trăn. Trở về ngôi nhà sàn có vườn rau nhỏ, chung quanh rào nửa nhón, y bỗng nhận ra hai người quen cũ dù mới chỉ nhìn ở phía sau lưng. Những người hai mươi năm trước đây là những chúa tể vô địch của một dãy núi rừng trùng điệp, ngay cả các thổ quan cũng phải kính nể.

Kim Kiếm Sư Vương nói:

- A Ngưu! Người còn nhớ ta chăng?

A Ngưu vội đáp:

- Còn nhớ, còn nhớ! Tiểu nhân chẳng bao giờ quên được hai vị Sư Vương đã cùng nhau ngắm sao Hôm, sao Mai trong núi rừng này.

Câu trả lời này làm Mê Hồn Cung Chủ rất vui, bà hỏi:

- Còn người vẫn ở một mình giữa chín đầu đèo mười con nước hay sao?

A Ngưu cười đáp:

- Tiểu nhân không ở một mình, tiểu nhân ở với con cọp ba móng.

Y chỉ tay lên bộ da cọp rất lớn treo trên vách nhà sàn, nói tiếp:

- Người ái thiếp này của tiểu nhân không bao giờ nói nhưng tiểu nhân biết rằng y rất hung dữ. Từ sáng đến tối tiểu nhân phải giữ mình rất cẩn thận nếu còn muốn trở về nhà nhìn thấy mặt y.

Cả ba người cùng cất tiếng cười nhưng vẻ mặt A Ngưu không được vui. Y hỏi:

- Bao giờ thì hai vị Sư Vương mới trở về với con công, con nai của rừng núi Hoàng Liên Sơn? Vị Sư Vương áo xanh chẳng đủ sức che chở cho núi rừng, sông suối. Nhiều kẻ lạ mặt đã tới đây. Họ nuôi dê, nuôi ngựa, đắp nhiều đồn tre, lũy đất. Họ thường đi gỡ trộm bẫy, mở lưới giăng của bọn tiểu nhân. Chẳng ai dám nói gì vì những kẻ hung dữ này rất kỳ quái. Chúng ăn trộm nhưng không thích bị gọi là ăn trộm. Người nào bắt quả tang được chúng ăn trộm tất bị chúng giết chết. Tiểu nhân sức yếu, chân chẳng chạy được nhanh nên chẳng dám đi thăm bẫy sớm, e gặp chúng thì nguy. Càng ngày tiểu

nhân càng phải kiếm ăn sâu trong rừng, chỉ thường gặp trâu rừng và chó sói, có khi có những bầy cá sấu nhô đầu lên khỏi đầm lầy.

Nói chuyện thêm một lát, A Ngưu đi nướng thịt, vừa ăn A Ngưu vừa chấm tay vào rượu vẽ ra toàn bộ các đồn trại mới lập quanh tổng đàn Kim Kiếm Giáo. Y nói về cây cầu treo giữa hai đỉnh núi bị chặt đứt khiến mặt trời buổi chiều không đi ngang trên cây cầu được nữa. A Ngưu than:

- Ngày hôm qua có thêm một đám người mới đến nữa. Họ đều đi ngựa, gồm cả vương hầu, đạo sĩ và các tướng mặc giáp. Họ không ở tổng đàn mà cất lều vải dọc theo dòng suối.

Mê Hồn Cung Chủ nói:

- Thế là bọn phản vương Trần Hưng Quốc đã kéo về Hoàng Liên Sơn.

Kim Kiếm Sư Vương nói:

- Sào huyết núi Yên Ngựa đã tan tành. Việc này triều đình tất phải biết. Trần Hưng Quốc phải rút chạy thật gấp là hợp lý.

Mê Hồn Cung Chủ cười nhạt nói:

- Hoàng Liên Sơn là nơi không bắt lửa được chẳng? Món nợ tiêu diệt Mê Hồn Cung, Trần Hưng Quốc chưa trả hết đâu.

Kim Kiếm Sư Vương gật đầu nói:

- Chúng ta lại dùng Hỏa công như Khổng Minh và Chu Du trong trận Xích Bích chẳng?

- Hẳn là thế!

- Vậy thì sư muội nên nghỉ ngơi sớm! Tiểu huynh sửa soạn mối lửa và đồ dẫn hỏa rồi cùng đi nghỉ. Ta sẽ hành động và lúc canh ba, khi mọi người đang ngon giấc.

Ngọn lửa đầu tiên cháy bùng lên lúc Lữ Hùng từ trên cây cao định đu mình xuống đất, suốt nửa đêm chàng đã ngồi trên cây quan sát dãy lều bên dòng suối. Mặc dầu đêm đã khuya, các lều vẫn còn ánh lửa. Trong căn lều vải lớn hình vuông của Trần Hưng Quốc, nhiều bóng người tiếp tục ra vào. Chàng nhận ra Liệt Hỏa Chân Nhân, Hồng Gia Tam Kiệt, Cao Ngạn và Nùng Đại Linh, bọn Điểm Thương Bát Tiên, Thông Thánh Quán Chủ và một đạo sĩ cao lớn mà chàng chưa từng gặp. Nhìn bàn tay to lớn của đạo sĩ này, chàng biết rằng lão cũng là một cao thủ siêu đẳng về Đại Thủ Ấn.

Ngọn lửa ở các đồn trại lan đi rất mau, chỉ trong chớp mắt bỗng thành một con rồng lửa. Tiếng huyên náo nổi dậy trong đêm như chợ vỡ. Bọn người trong lều chạy túa ra, Trần Hưng Quốc hoa kiếm thét:

- Chữa lửa, chữa lửa cho mau!

Bọn giáp sĩ bèn lội ào qua suối, lao mình đi chữa cháy. Hoa Tư nằm trên vồng há mồm cười nói:

- Trần vương gia! Đế nghiệp của người chắc là tiêu mất rồi.

Lời nói này không có vẻ gì là lễ phép của một nô tỳ. Trần Hưng Quốc cười gằn đáp:

- Ta sẽ bắt giết bọn quốc địch này, phanh thây chúng làm trăm nghìn mảnh.

Hoa Tư lại cười nói:

- Phơi thây chúng có ích gì cho người? Cái đại sự mà người huênh hoang sẽ làm được trước mặt Đại Hãn ở đất Di nay làm tới đâu rồi?

Trần Hưng Quốc quát nói:

- Câm miệng đi! Nghiệp đế vương chẳng phải chuyện làm trong một ngày. Bọn tiểu nhân ngu dốt chớ có bình phẩm quá sớm!

Hoa Tư mỉa mai đáp:

- Ta chẳng phải là kẻ tiểu nhân đâu! Ta là quan Đạt Lỗ Hoa Xích đi kèm với người đó, Trần vương gia. Nếu không có ta luôn ở bên người thì binh lương, chiến cụ của đại đế quốc Nguyên Mông chẳng bao giờ được gửi sang chi viện cho người đâu.

Trần Hưng Quốc cúi kính đáp:

- Người chỉ là một kẻ chăn dê ở sa mạc, lại bị đánh nút sọ gần chết nên đầu óc càng mịt mù ngu xuẩn. Cô gia chẳng chấp tội vô lễ của người nhưng cũng chẳng muốn nghe người nói nữa.

Nùng Đại Linh vốn ghét Hoa Tư bèn nói tiếp:

- Chó Thát Đát đã nghe rõ chưa? Đức vua của chúng ta đã truyền cho người câm miệng lại!

Hoa Tư đáp:

- Ái chà! Người dám nói với Đạt Lỗ Hoa Xích như thế sao? Đợi khi Đại Hãn tới Thăng Long ta sẽ cho người lên sa mạc chăn dê như Tô Vũ đời Hán. Người sẽ được lấy vợ khi đột đấy.

Nùng Đại Linh chợt dạ bèn lườm Hoa Tư một cái, không dám mắng thêm. Chuyện Tô Vũ đòi Hán ai cũng biết. Tô Vũ là sứ thần nhà Hán gửi sang Mông Cổ bị đẩy đi chăn dê ở vùng hoang mạc không có nữ nhân, thậm chí không có bóng người. Việc ông có lấy vợ khỉ, đẻ ra con hay không là việc nhiều đời còn bàn tán, kể cho là chuyện phúng thích, kể cho là có thật phần nào, nhưng ai cũng ngầm hiểu rằng đi chăn dê ở đại mạc là điều tuyệt đối chẳng nên mong ước.

Chợt một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, rồi một tiếng nổ khác, lửa bốc vọt lên cao, tung tóe như hoa cà hoa cải. Tổng đàn Kim Kiếm Giáo bấy giờ cũng chìm trong biển lửa. Lữ Hùng buông mình xuống đất, phóng qua dòng suối đúng lúc có thêm một người nữa chạy ra từ căn lều vải lớn. Đó là Lý Dũng Tâm. Lão đã ăn mặc tề chỉnh, một ống tay áo nhét vào đai lưng. Lão đến đứng bên Trần Hưng Quốc, chỉ kiếm về đám lửa nói:

- Đám cháy này giống hệt đám cháy Bình Lệ Nguyên bốn mươi mấy năm trước.

Lão muốn nói đến cuộc xâm lăng đầu tiên của quân Thát Đát vào cuối năm Nguyên Phong thứ sáu. Khi ấy ba vạn quân của Ngột Lương Hợp Thai tiến vào nước ta theo lưu vực sông Hồng bị vua Trần Thái Tông chặn lại ở Bình Lệ Nguyên. Khi quân Trần rút về Phù Lỗ theo kế hoạch của tướng Lê Phụ Trần, Ngột Lương Hợp Thai đã hạ lệnh thiêu hủy hết đồn trại ở Bình Lệ Nguyên để trút lòng căm tức.

Trần Hưng Quốc nghiêng răng nói:

- Rồi các ngươi sẽ được coi một đám cháy lớn hơn, rực rỡ hơn khi cô gia tiến vào Thăng Long, quét sạch di tích Đông A.

Lý Dũng Tâm cười lớn nói:

- Tất nhiên thế! Tất nhiên thế! Chúng ta sẽ đốt cả Thiên Trường, đào mả Trần Thủ Độ, lấy con hổ đá trên mộ của y làm bệ gác chân.

Lữ Hùng đã lao mình về phía đám lửa. Chàng biết rằng đây là cơ hội tốt nhất để chặn bắt Xử Nữ và Trần Vũ Thành. Chàng bắt buộc phải thoát ra ngoài vòng lửa khi tổng đàn Kim Kiếm Giáo cũng bùng cháy theo các lều trại chung quanh. Quả nhiên trong đám người chạy tá hỏa đi mọi phía để tránh thuốc nổ, có hai bóng người nhảy vọt lên một tảng đá cao. Khi Lữ Hùng nhận rõ đó là Trần Vũ Thành và Xử Nữ thì chúng cũng nhìn ra hai người khác qua ánh lửa. Chúng liền quay mình chạy. Kim Kiếm Sư Vương Thi Thiết và Mê Hồn Cung Chủ lấp loáng đuổi theo. Lữ Hùng nhìn theo hướng bốn người, than thầm:

- Hai ma đầu Xử Nữ, Trần Vũ Thành đang bầy Mê Hồn Cung Chủ và Kim Kiếm Sư Vương tới vực thẳm. Hai người này năm xưa đã ở đây, biết cái vực thẳm đó nhưng chắc gì họ còn nhớ sau hai mươi năm biệt, nhất là vào lúc này, họ đang quyết liệt rượt bắt hai ma đầu.

Chàng liền nhảy chuyền qua các gộp đá, chạy vòng theo sườn núi. Ở đầu hẻm núi khá rộng, ánh lửa của đám cháy lớn hắt lên hai vách núi và cây cỏ dưới chân một màu hồng lúc mờ lúc tỏ. Lữ Hùng ngồi xuống một mô đá bên vách núi, cách bờ vực thẳm vài bước chân. Chàng đoán không sai, chỉ một lát sau Xử Nữ và Trần Vũ Thành đã chạy vào đầu kia hẻm núi, dưới ánh trăng mờ.

Lữ Hùng đứng dậy, bung cây tam tiết côn. Xử Nữ và Trần Vũ Thành nhìn thấy chàng cùng một lúc. Xử Nữ kêu ối một tiếng, người bật lùi lại phía sau. Trần Vũ Thành loạng choạng há hốc mồm. Vì Lữ Hùng đứng trong vùng ánh lửa nên chúng thấy chàng rất rõ. Mái tóc bạc của chàng làm cho chúng sững sờ nhưng cây tam tiết côn quen thuộc càng làm cho chúng lạnh xương sống. Xử Nữ thét lên:

- Người là ai? Người hay ma?

Sự khiếp hãi làm cho tiếng mũi the thé. Phía sau, Mê Hồn Cung Chủ và Kim Kiếm Sư Vương đã đuổi tới. Trần Vũ Thành cố gắng quýt, ý muốn nhảy qua vực thẳm nhưng lại không chắc gì thoát chết dưới cây tam tiết côn. Xử Nữ thì dường như không còn hy vọng thoát thân. Mũi quay người lại, đối diện với Kim Kiếm Sư Vương Thi Thiết và Mê Hồn Cung Chủ. Mũi thở hổn hển nhưng không nói một tiếng nào. Trần Vũ Thành mắt láo liên hết nhìn Lữ Hùng lại nhìn Xử Nữ, Mê Hồn Cung Chủ và Kim Kiếm Sư Vương Thi Thiết.

Chính Kim Kiếm Sư Vương lên tiếng trước, ông hỏi:

- Có phải Lữ huynh đệ đó không?

Lữ Hùng đáp:

- Chính tại hạ!

Kim Kiếm Sư Vương cười nói:

- Nghe nói Lữ huynh đệ đã bị đánh rơi xuống vực thẳm, lời đồn ấy thế nào?

Lữ Hùng đáp:

- Tại hạ quả có bị đánh bầy rơi xuống vực thẳm. Cái vực đó nằm ở dưới chân tại hạ đây, ở giữa tại hạ và bọn ma đầu.

Mê Hồn Cung Chủ bỗng cười nhạt nói:

- Xử Nữ! Té ra hôm nay người cũng định tâm đánh bầy chúng ta?

Xử Nữ đáp:

- Trưởng Hoa! Đại sư ca! Hai người muốn đuổi giết ta chẳng lẽ ta không có quyền tự vệ sao?

Mê Hồn Cung Chủ nói:

- Ta chẳng có ý muốn giết người! Ta chỉ muốn bắt người về, quản cố người một nơi, không cho người đi theo Trần Vũ Thành tác ác trên giang hồ nữa.

Kim Kiếm Sư Vương nói tiếp:

- Tiểu sư muội! Hãy đứng tránh ra một bên! Đại sư ca chỉ cần giết chết Trần Vũ Thành để trừ đi một âm đồ đệ tiện trong võ lâm. Trần Vũ Thành! Hãy tự vệ đi!

Trần Vũ Thành rút trong lưng ra một cái móc câu, y nói:

- Thi Thiết! Mười lăm năm trước ta chết hụt dưới tay người ở tuổi Đá Tảng. Hôm nay lão gia quyết thanh toán cả nợ mới lẫn nợ cũ!

Y hét lên một tiếng, bước tạt sáng bên, co chân đạp vào lưng Xử Nữ, đẩy mục văng về phía Mê Hồn Cung Chủ và Kim Kiếm Sư Vương Thi Thiết. Nhanh như chớp, y nhảy vọt lên vách đá, lưỡi câu móc vào vách núi, đu qua vực thẳm. Hành động bất ngờ của y khiến cả Mê Hồn Cung Chủ và Kim Kiếm Sư Vương đều không kịp phản ứng. Riêng Xử Nữ thì dường như biết trước, mục đã kịp thời né mình làm giảm cước lực của Trần Vũ Thành. Người bị đẩy quay đi một vòng, mục rít lên:

- Con chó phản phúc!

Lưỡi kim kiếm từ tay mục phóng ra lóe sáng lên một cái, trên miệng vực thẳm, Trần Vũ Thành bỗng rướn người lên, thanh tiểu kiếm đã cắm ngập vào tim. Tay buông lưỡi câu, y rời vách núi, lặng lẽ rơi xuống vực sâu ngàn trượng. Cái chết mau chóng, thẳm lặng này khiến Lữ Hùng ngây mặt ra. Chàng mang mối thù cha mẹ âm ỉ trong lòng từ bao lâu nay, vẫn tưởng rằng cái chết của Trần Vũ Thành phải cực kỳ thảm khốc và phải do chính tay chàng gây ra. Bây giờ mắt nhìn thấy lưỡi tiểu kiếm của Xử Nữ cắm vào lưng y rất nhẹ nhàng và chỉ trong chớp mắt biến một tên đại ma đầu thành cái xác không hơn gì bùn đất. Lữ Hùng tưởng như chàng nằm mơ, mọi sự dường như đều không có thật.

Chính vào lúc đó, Lữ Hùng nhìn thấy một cái bóng in trên mặt đất. Chàng nhìn lên, nhận ra Tiểu Miêu trong tấm áo khoác da dê. Nàng gọi:

- Lữ đại ca!

Tiếng gọi chưa dứt, người nàng đã bung ra giữa khoảng không giữa hai đỉnh núi. Lữ Hùng muốn hét lên báo động nhưng đã muộn. Tấm y da dê của Tiểu Miêu xòe rộng như

một cái dù, nàng đang từ trên cao rớt xuống rất nhanh. Lữ Hùng không kịp nghĩ ngợi nữa, chàng nhấn chân xuống đất, phóng đầu lên vách núi như một mũi tên. Tay quàng được lưng Tiểu Miêu trên vực thẳm, chàng cong người búng mạnh hai chân lên vách núi, cả chàng và Tiểu Miêu cùng vọt ngược trở lại, lặn xuống đất, chỉ cách miệng vực thẳm trong gang tấc.

Ở bên kia vực thẳm cũng đã xuất hiện thêm một người, đó là Thi Đắc Châu. Chàng la lớn:

- Phụ thân! Mẫu thân!

Kim Kiếm Sư Vương Thi Thiết hỏi:

- Người mới đến đây sao?

Thi Đắc Châu đáp:

- Hài nhi mới đến. Bốn vị đường chủ của Mê Hồn Cung đã chữa thương bình phục, đến Thăng Long tìm mẫu thân. Mọi người đều đoán rằng phụ thân và mẫu thân đến tổng đàn Kim Kiếm Giáo để đối phó với di mẫu nên rủ hài nhi đi cùng. Hiện các đường chủ và bọn võ sĩ đang chờ ở lán lữ hành ngoài quan lộ.

Thi Thiết nói:

- Tốt lắm! Chúng ta cũng đưa di mẫu người về Thăng Long.

Ở bên này miệng vực thẳm, Tiểu Miêu đã đứng dậy. Nàng nói:

- Khoan đã Sư Vương! Tại hạ muốn hỏi một việc! Cách đây chưa lâu có một nhân vật mang danh hiệu là Kim Kiếm Sư Vương đã ra tay hạ độc sư phụ tại hạ là cố bang chủ Cái Bang khiến người bị giết rất thê thảm ở Thông Thánh Quán. Cái Bang phải truy tầm hung thủ đó!

Mê Hồn Cung Chủ đáp:

- Kim Kiếm Sư Vương từ hơn hai mươi năm nay là ba người chứ chẳng phải một.

Tiểu Miêu cười nhạt nói:

- Cung chủ chớ bao che cho hung thủ! Tại hạ nghe nói rằng từ hai chục năm nay Kim Kiếm Sư Vương đã rời bỏ Hoàng Liên Sơn. Cung chủ thì tách ra thành lập Mê Hồn Cung. Ở tổng đàn Kim Kiếm Giáo chỉ còn lại Kim Kiếm Sư Vương Xử Nữ. Đệ tử Cái Bang và các trưởng lão hai lần chứng kiến y hạ độc cố bang chủ bốn bang. Chính tại hạ cũng gặp y ở ngã ba Bạch Hạc sau khi y thi hành tội ác ở Thông Thánh Quán. Chỉ tiếc rằng lúc ấy tại hạ chưa biết y là hung thủ. Chỉ sau khi chôn cất sư phụ trên núi Tràng Kênh,

tại hạ mới được nghe các trưởng lão mô tả rõ ràng dung mạo và lý lịch của y. Hôm nay tại hạ nhất quyết bắt Kim Kiếm Sư Vương Xử Nữ đem về cho tòa án Cái Bang xử tội.

Lữ Hùng cũng tiến lên nói:

- Xử Nữ đã phóng kiếm giết chết Đinh nhị đệ của tại hạ, kéo xác y về phơi ở Tam Đại Hồ để tuyên chiến với Huyền Không Động. Tại hạ phải bắt Xử Nữ về Ngân Sơn rót rượu tế trước mộ Đinh nhị đệ và tạ lỗi với ân sư để tùy người quyết định giết hay tha.

Xử Nữ hoảng sợ lùi sát vào vách núi, mụ nói:

- Trưởng Hoa! Cả Cái Bang và phái Huyền Không đều muốn giết ta. Người và đại sư ca chẳng ngăn được họ đâu!

Mê Hồn Cung Chủ đáp:

- Người tàn ác trên giang hồ chỉ vì người điên loạn, bị kẻ khác sai khiến như một đứa trẻ thơ. Nỗi bất hạnh của người là do ta gây ra. Tội ác của người ta cũng chịu một phần trách nhiệm. Nếu hôm nay cần phải liều mạng để tìm cái sống cho người thì ta và đại sư ca sẽ chết trên bờ vực thẳm này.

Xử Nữ kêu lên:

- Người liều chết để cho ta được sống ư? Ôi! Trưởng Hoa tử tử! Người không thù ghét ta nữa sao? Người lại là tử tử của ta như ngày xưa, chúng ta đều còn bé dại nhé!

Mê Hồn Cung Chủ chảy nước mắt nói:

- Xử Nữ! Đừng nói nhăng nữa! Ta với người bao giờ cũng là tử muội như cây hoa tường vi trên núi La Phù của gia gia.

Xử Nữ bước đến gần nói:

- Tử tử! Chúng ta ôm nhau lần cuối trước khi tử chiến được chăng? Ba người chúng ta sẽ liên thủ quyết chiến với Cái Bang và Huyền Không Động, để lại một giai thoại bất tử trên đời: Kim Kiếm Sư Vương chúng ta là ba người không phải một. Chúng ta cùng xuống núi Ba Vì một ngày và hai mươi năm sau cùng chết một này trong trận đánh này.

Thi Đắc Châu vội tiến tới bờ vực thẳm nói:

- Phụ thân! Mẫu thân! Di mẫu! Các người chẳng nên quyết liệt thế! Lữ đại ca! Tiểu Miêu cô nương! Xin bình tâm một chút! Việc này... việc này...

Thi Đắc Châu nói đến đó thì im bật, chàng chẳng muốn cha mẹ mình và Lữ Hùng, Tiểu Miêu phải lao vào cuộc chiến sinh tử để tranh giành Xử Nữ nhưng cũng lại nhận thấy rằng Xử Nữ đã gây thù sâu nặng với cả Cái Bang và Huyền Không Động. Chỉ dùng một câu nói chẳng thể nào hoá giải được.

Bỗng nhiên chàng nghe thấy Mê Hồn Cung Chủ kêu ôi một tiếng, Xử Nữ xô Mê Hồn Cung Chủ ngã xuống, nhảy vọt ra xa, cười khanh khách. Mụ nói:

- Trưởng Hoa! Hôm nay người mới thật mắc lừa ta. Hôm nay ta mới đâm người được một kiếm để rửa mối hận một đời.

Thi Đắc Châu tức giận quát lên:

- Di mầu! Sao dám làm thế?

Kim Kiếm Sư Vương nhảy tới, vực ái thê lên tay. Ông quát:

- Xử Nữ! Người đúng là con quỷ loạn óc!

Xử Nữ cười giòn giã vừa đi lùi vừa nói:

- Đại sư ca! Hãy nhìn cái nốt ruồi trên ngực Trưởng Hoa đi! Tiểu muội đã cắm tiểu kiếm vào đó để cho sư ca nhớ chỗ, khỏi phải tìm kiếm.

Mụ nói tới đó bỗng kêu a một tiếng. Từ bên kia bờ vực, Tiểu Miêu đã bay vọt sang như một ngôi sao băng, nhấn chân một cái, nàng đã chụp xuống Xử Nữ như một con chim ưng bắt vịt trời. Xử Nữ kinh hoảng vùng tay đánh lên hai chưởng rồi lăn người xuống đất. Ánh kim kiếm liên tiếp lóe sáng dưới ánh trăng. Tiểu Miêu vừa đặt chân xuống đất, tay bắt mấy thanh tiểu kiếm ném đi. Xử Nữ đã chìm vào trong đám cây cỏ cao đến ngang lưng. Chỗ này đường núi thoải dốc, cây cỏ rất rậm, rất thuận lợi cho người lẩn trốn.

Tiểu Miêu đang đứng sững, lắng tai dò tiếng động thì Lữ Hùng đã nhảy tới bên cạnh. Chàng đưa tam tiết côn lên nói:

- Để tiểu huynh tìm mụ!

Ý chàng định dùng tam tiết côn đánh bay tung cây cỏ, bắt buộc Xử Nữ phải vọt ra ngoài nhưng Tiểu Miêu đã nắm lấy tay chàng nói:

- Xử Nữ là người của tiểu muội!

Lữ Hùng đáp:

- Xử Nữ cũng là cừu nhân của phái Huyền Không.

Tiểu Miêu lắc đầu, giậm chân xuống đất nói:

- Y phải về tổng đàn Cái Bang để chịu tội!

Lữ Hùng nói:

- Điều này... điều này...

Thực tâm Lữ Hùng không muốn tranh giành Xử Nữ với Tiểu Miêu. Nhưng sự nhượng bộ này có ảnh hưởng lớn đến danh dự sư môn nên chàng cảm thấy rất khó nghĩ. Tiểu Miêu vẫn nắm chặt tay Lữ Hùng, vẻ mặt giận dữ, nàng bĩu môi ra nói:

- Đại ca coi trọng Xử Nữ hơn tiểu muội!

Dưới ánh trăng nhạt nhòa, khuôn mặt Tiểu Miêu trông mơ hồ không khác dung mạo của nàng trong động Ngọc Nhân, lúc Lữ Hùng mở tấm áo khoác da dê nhìn cánh tay cụt của nàng. Lòng chàng bỗng mềm nhũn.

- Được thôi! Tiểu huynh sẽ bắt Xử Nữ nhảy ra ngoài giao cho tiểu muội.

Tiểu Miêu liền mỉm cười, buông tay ra. Lữ Hùng nhảy vào giữa đám cây, tam tiết côn vung rộng chung quanh biến thành một trận cuồng phong. Cây cỏ không chỉ ngã rạp xuống, quay tròn mà các bụi cây gai còn bị những cơn lốc nhỏ giạt tung gốc rễ làm lộ hẳn ra mặt đất. Hồn bất phụ thể, Xử Nữ bò lủi đi thật nhanh nhưng bước chân của Lữ Hùng cũng rất dài. Chỉ thêm vài bước nữa của chàng, Xử Nữ sẽ bị lộ hình hoặc bị tam tiết côn đánh trúng, thịt chẳng còn dính xương.

Thi Đắc Châu lúc này đang quỳ gối bên cạnh Mê Hồn Cung Chủ. Kim Kiếm Sư Vương để ái thiê dựa người vào ngực mình, vẻ mặt buồn bã, chẳng còn chú ý đến Xử Nữ và bọn Tiểu Miêu, Lữ Hùng nữa. Thi Đắc Châu định nhổ thanh tiểu kiếm trên người mẫu thân ra nhưng ông ngăn lại nói:

- Hài nhi! Hãy để mẫu thân người sống thêm một lúc nữa!

Mê Hồn Cung Chủ bỗng mở mắt nói:

- Xử Nữ đâu? Phải cứu lấy y!

Thi Đắc Châu nói:

- Mẫu thân! Xin mẫu thân đừng quan tâm đến di mẫu nữa!

Mê Hồn Cung Chủ cau mày lại, bà thở hổn hển nói:

- Đắc Châu! Phải cứu mẹ người! Xử Nữ là mẹ người đó!

Kim Kiếm Sư Vương Thi Thiết nắm chặt lấy tay Mê Hồn Cung Chủ nói:

- Sư muội! Hãy ngồi yên nghỉ ngơi!

Mê Hồn Cung Chủ đáp:

- Đắc Châu không biết việc này. Sư ca cũng không rõ. Bảy tháng sau khi bị Trần Vũ Thành cưỡng bức, Xử Nữ đã sinh ra Đắc Châu. Lúc đó y đã hoàn toàn điên loạn, chẳng nhận biết con, cũng chẳng nhận biết người nào. Tiểu muội phải nuôi Đắc Châu

cùng với Ngọc Cầm. Ngọc Cầm lớn hơn Đắc Châu đến nửa năm tuổi nhưng khi đến Mê Hồn Cung, mọi người thấy chúng quá giống nhau nên đều cho là chị em sinh đôi. Đắc Châu! Xử Nữ chính là mẹ của người! Người chẳng phải người họ Thi mà là người họ Trần, gia gia người là...

Kim Kiếm Sư Vương vội đưa tay bịt miệng ái thê nói:

- Đủ rồi sư muội! Đừng nói thêm nữa!

Thi Đắc Châu choáng váng, bật kêu ôi lên một tiếng. Té ra chàng là đứa con thiếu tháng của dân đồ đệ tiện Trần Vũ Thành, em cùng cha khác mẹ của Tiểu Miêu. Từ lâu nay, quen với lối sống thiền đạo, chàng nghĩ rằng đời người rất ngắn ngủi phù du, chẳng có chuyện gì nên quan tâm quá đáng. Nhưng việc phát giác ra thân phụ của mình là Trần Vũ Thành quả giống như một nhát trùy gai đập vào xương sọ. Nỗi tủi hận không bờ bến dâng lên cổ họng làm cho Đắc Châu muốn nghẹt thở.

Chàng ghen ngào nói:

- Họ Trần! Té ra hài nhi là người họ Trần ! Mẫu thân của hài nhi đã giết phụ thân của hài nhi ngay trước mắt hài nhi.

Mê Hồn Cung Chủ nghiêng đầu đi, tránh bàn tay bịt miệng của Kim Kiếm Sư Vương, nói :

- Đồ ngu ! Cha của người là Thần Long Trần Vân. Muốn biết rõ việc này, người tìm hỏi A Ngưu. Chính y chứng kiến cuộc tình của Thần Long và Xử Nữ từ đầu đến cuối. Ta tiếc rằng ta biết việc này quá muộn. Khi ta nhìn thấy hai người ấy dặt nhau lên đôi hái hoa ban, ta tưởng lầm Trần Vân là đại sư ca, vì thế mà nổi cơn ghen, quyết không tha tội cho Xử Nữ!

Cả Kim Kiếm Sư Vương và Thi Đắc Châu cùng ngậy mặt nhìn nhau. Mê Hồn Cung Chủ lại thở hỗn hển, giục giã:

- Thi Đắc Châu! Chớ phạm tội bất hiếu! Mau mau cứu lấy mẫu thân người!

Lúc này Xử Nữ đã vọt chạy ra khỏi vùng cây lá, phóng lên đỉnh núi. Trong lúc hoảng hốt, mục không kịp nhận ra đó là con đường cùng. Tiểu Miêu đã nhìn thấy rõ mục, Lữ Hùng cũng thấy rõ. Cả hai đều rượt theo. Thi Đắc Châu hét lên:

- Lữ đại ca! Tiểu Miêu cô nương! Xin nới tay cho!

Người Thi Đắc Châu như được gió cuốn lên bay ào tới chỗ Lữ Hùng. Chàng nắm lấy tay áo Lữ Hùng nói:

- Lữ đại ca! Kim Kiếm Sư Vương Xử Nữ là mẫu thân của tiểu đệ.

Câu nói này khiến Tiểu Miêu kinh ngạc, quay lại nói:

- Thi công tử! Chớ nói mê nói sáng!

Lữ Hùng cũng nói:

- Hiền đệ! Ta biết hiền đệ là người của Phật gia. Lòng từ bi của hiền đệ rất đáng kính ngưỡng nhưng việc này hiền đệ chẳng nên dính vào!

Thi Đắc Châu chấp tay nói:

- Lữ đại ca! Nếu cần phải giết người đại ca mới nguôi giận thì xin đại ca cứ thẳng tay giết tiểu đệ!

Lúc đó Xử Nữ đã lên tới đỉnh núi, nhưng đây cũng là chỗ đường cùng. Mụ không thể mọc cánh bay qua đỉnh núi bên kia. Tiểu Miêu đã vượt qua cái gộp đá, cắt hết mọi ngã rút lui. Xử Nữ chỉ còn có thể liều mình nhảy xuống hẻm núi, nhưng làm như thế mụ sẽ không thoát khỏi bị rơi xuống vực thẳm.

Tiểu Miêu dừng lại cách Xử Nữ non một trượng. Nàng nói:

- Xử Nữ! Người hết đường chạy trốn rồi! Hãy ngoan ngoãn theo ta về chịu tội với thập vị trưởng lão Cái Bang!

Xử Nữ hét lên:

- Không bao giờ! Người có thể giết ta nhưng chẳng thể bắt ta quỳ gối trước bọn Cái Bang!

Tiếng nói của mụ vừa dứt, một sợi dây từ đỉnh núi bên kia bỗng bay vút sang, quấn lấy Xử Nữ, giật mụ qua hẻm núi. Sự cố xảy ra nhanh đến nỗi cả Tiểu Miêu. Lữ Hùng và Thi Đắc Châu cùng bật a lên một tiếng.

Người đứng bên kia dường như là một nhà sư, ông đón lấy Xử Nữ như gà mẹ cắp gà con. Cái đầu trọc và tấm áo cà sa chỉ thoáng hiện trong chớp mắt đã biến đi. Tiểu Miêu la lên:

- Đuổi theo mau!

Kim Kiếm Sư Vương ngược nhìn lên đỉnh núi đã thấy rõ Xử Nữ được cứu đi. Ông nói với Mê Hồn Cung Chủ:

- Sư muội khỏi phải lo lắng cho Xử Nữ nữa! Đã có cao nhân cứu y thoát tay Cái Bang và phái Huyền Không rồi.

Mê Hồn Cung Chủ đáp:

- Tốt lắm! Bây giờ tiểu muội có chết cũng yên lòng. Sư ca hãy tìm một ái thê khác, tốt đẹp hơn tiểu muội, khả ái hơn tiểu muội.

Kim Kiếm Sư Vương nói:

- Sư muội đừng nói nữa! Chúng ta đều chẳng còn trẻ trung. Sư muội chết đi, ta sẽ chết theo sư muội như Phụng Thiên đời xưa, quyết chẳng bỏ ái thê lạnh lẽo nơi chín suối!

Mê Hồn Cung Chủ hỏi:

- Sư ca! Người nói câu đó có thật lòng chẳng?

Kim Kiếm Sư Vương đáp:

- Tất nhiên là thật! Chưa bao giờ ta nói dối sư muội một điều gì.

Dưới bóng trăng khuya, Kim Kiếm Sư Vương không nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng của ái thê. Lát sau ông mới nghe thấy Mê Hồn Cung Chủ thì thầm:

- Sư ca! Chúng ta hãy đi mau về núi La Phù!

Kim Kiếm Sư Vương đáp:

- Ta sẽ chiều ý sư muội! Chúng ta đi về núi La Phù.

Mê Hồn Cung Chủ nói:

- Sư ca đi gấp lên, tiểu muội chưa muốn chết!

Kim Kiếm Sư Vương đáp:

- Được, được! Chúng ta đi ngay bây giờ!

- Tại sao sư ca lại khóc?

- Ta chẳng khóc!

- Chớ nói dối! Nước mắt của đại ca nhỏ ướt cả má và miệng tiểu muội. Mau mau đi gấp về núi La Phù. Tằng tổ của họ Hồ có thuốc chữa thương rất thần diệu. Đại ca Hồ Thiện Đạo có thể chữa lành vết thương cho tiểu muội vì tiểu kiếm của Xử Nữ chưa phạm vào tim.

Kim Kiếm Sư Vương gật gật đầu, ông biết rằng Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo không còn ở La Phù Sơn nhưng chẳng muốn nhắc điều này với Mê Hồn Cung Chủ. Hai tay ôm ái thê, ông để đầu bà dựa trên vai mình cất bước đi. Nỗi bi thương trong lòng ông thật không sao kể xiết. Dưới ánh trăng và cả ánh lửa nhập nhoạng, ông nhìn thấy máu lẫn với bọt đã ứa ra khoe miệng Mê Hồn Cung Chủ. Đó là dấu hiệu chứng tỏ tiểu kiếm đã đâm thấu phổi, cái chết của người đàn bà đẹp hiếm có trên đời chỉ còn trong gang tấc.

Khi chân bước lên quan lộ ông bỗng bàng hoàng nhìn thấy trong lán lữ hành có điểm sáng và có lối nhớ bóng người. Bọn đường chủ Mê Hồn Cung và bốn võ sĩ áo đỏ đều đứng, vẻ mặt ngơ ngác. Ở giữa lán là một nhà sư ngồi quay lưng ra ngoài, phía sau lưng ông là Xử Nữ đang gục đầu, quỳ gối. Bọn Tiểu Miêu, Lữ Hùng, Thi Đắc Châu đều đứng vây ngoài cửa lán.

Nhà sư bỗng cất tiếng nói:

- Xử Nữ! Người đã phạm nhiều tội ác trên giang hồ, gây oán thù với anh hùng bốn bể, nay còn nói gì được nữa?

Xử Nữ vẫn gục đầu bất động, Thi Đắc Châu quỳ xuống nói:

- Hòa thượng! Tại hạ không biết người là ai nhưng cũng xin thưa rằng mẩu thân của tại hạ là người rất đau khổ nên sinh điên loạn, bị ác tặc Thẩm Hoa Phong điều khiển như một con rối. Bản chất của người chẳng phải là hung ác!

Nhà sư chưa kịp trả lời, Xử Nữ đã ngẩng phắt đầu lên, cười the thé nói:

- Ai là mẩu thân của người, tiểu tử yêu quái? Ta chẳng phải là đồ chơi của Thẩm Hoa Phong mà chính y mới là đồ chơi của ta. Ta chán ghét các người, chán ghét Trưởng Hoa, chán ghét tất cả. Các người chẳng xứng đáng được thấy Xử Nữ này thơm tho, xinh đẹp! Lòng dạ xấu xa của các người chỉ đáng thấy một Xử Nữ hôi hám, thối tha. Vì thế mà các người thấy ta dính liền với Thẩm Hoa Phong. Y là con quỷ ghê tởm nhất trong loài người nhưng đối với ta, y chỉ là một con chó nhỏ mà thôi. Ta vuốt ve y, cắn xé y, đánh đập y, rạch tiểu kiếm khắp người y, làm cho y lẩn lộn, tru tréo, vừa gào khóc vừa kêu xin ta ban đặc ân, chẳng khác gì một con chó kêu nài một khúc xương. Ta là chủ nhân của y, y là con chó đáng ghét, đáng tội nghiệp của ta. Dù y có đi cường bức phụ nữ khắp thiên hạ, cuối cùng y vẫn phải quay về với chủ để được đánh đập, cắn xé. Ta làm việc này, việc khác theo yêu cầu của y cũng giống như người ném xương cho chó ăn. Con chó vốn thích gặm xương, ta cho y khoái hoạt để mặc tình đánh đập.

Những lời nói của Xử Nữ làm cho Thi Đắc Châu nhột mặt đi. Tiểu Miêu và Lữ Hùng cũng bất giác bật lùi lại, mắt chẳng dám nhìn nhau nữa. Mối quan hệ của Xử Nữ và Thẩm Hoa Phong té ra chẳng phải là mối quan hệ nam nữ bình thường. Nó là mối liên kết của hai tâm hồn bệnh hoạn, ma quái, một bản hợp ca của địa ngục, vừa quái gở vừa đậm ô quá sức tưởng tượng của hai người.

Nhà sư nói:

- A di đà Phật! Bể khổ không bờ! Xử Nữ là kẻ điên loạn thật sự! Bần tăng phải phế bỏ võ công của người, đem người đi chữa bệnh mà thôi.

Nghe nói đến phế võ công, Xử Nữ kêu rú lên:

- Chớ, chớ! Thà giết chết ta đi còn hơn!

Nhà sư nói:

- A di đà Phật! Võ công của người chỉ tác ác trên giang hồ thôi, mau quay đầu lại, nhìn thấy bờ giác ngộ đi!

Tay áo rộng của nhà sư phát lên, Xử Nữ một tay dùng chuông, một tay dùng trảo, vừa chop tay nhà sư, vừa đẩy lên, muốn bẻ gãy cánh tay ông nhưng chỉ nghe bộp một tiếng, mụ đã bị vỗ vào đầu, ngã sấp người xuống chân nhà sư.

Thi Đắc Châu kêu lên:

- Mẫu thân!

Chàng định xông tới, ôm lấy Xử Nữ nhưng nhà sư đưa tay ngăn lại. Ông nói:

- Xử Nữ là con gái họ Hồ, y có lỗi với giang hồ, đã bị gia pháp của họ Hồ sửa trị. Phái Huyền Không và Cái Bang nếu chưa bằng lòng, muốn giết được người mới hả giận thì cứ ra tay hạ sát bần tăng!

Nhà sư vừa nói vừa đứng lên, quay lại nhìn Lữ Hùng và Tiểu Miêu. Lữ Hùng nhìn ông, bất giác lắc đầu đáp:

- Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo! Người là bậc tuyệt đại anh hùng rất đáng kính phục! Người đã phế võ công của Xử Nữ, trừng phạt đến thế là quá nặng tay rồi, vẫn bối chẳng muốn giết một kẻ đã tàn phế!

Tiểu Miêu ngạc nhiên hỏi:

- Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo! Ông là hòa thượng ư?

Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo mỉm cười, ông nói:

- A di đà Phật! Bần tăng xin cảm tạ các thí chủ có lòng từ bi, xả bỏ việc tầm thù! Bần tăng sẽ đưa Xử Nữ về Phật Sơn, dùng phép kim châm quá huyết và câu kinh tiếng kệ để chữa lành bệnh cho y. Mai sau, khi nào y lành bệnh, bần tăng sẽ đưa y về xum họp với thân nhân.

Ông cúi xuống, xốc Xử Nữ lên tay nói:

- Bang chủ Cái Bang! Xin nhường đường cho!

Tiểu Miêu đã đưa tay lên định chụp lấy Xử Nữ liền khựng lại. Nàng nhìn cái xác rũ rụi của Xử Nữ, lại nhìn lên mặt nhà sư. Đó là một bộ mặt rất khoan hòa nhưng ánh mắt chan chứa bi thương khiến nàng đành lùi lại, thông tay xuống nói:

- Xin hòa thượng đi đi!

Kiểm Tiên Hồ Thiện Đạo bước ra khỏi lán, nhìn thấy Kim Kiếm Sư Vương đứng ôm Mê Hồn Cung Chủ trên tay, ông khẽ thở dài, miệng lại niệm Phật hiệu:

- Nam mô A di đà Phật! Ta và người vốn chẳng khác nhau, Xử Nữ và Trường Hoa được sinh ra cùng một bọc. Một người bất hạnh thì một người bị thương, số phận cùng như nhau thôi.

Ông đến bỏ vào miệng Mê Hồn Cung Chủ một viên thuốc, hai ngón tay cặp lưỡi tiểu kiếm ném đi. Ông lấy ở đai lưng ra một gói thuốc nói:

- Đây là thuốc để đắp vào vết thương. Trường Hoa sẽ lành vết thương mau chóng nhưng kinh mạch sẽ bị tổn thương, nội lực sẽ giảm sút rất nhiều.

Kim Kiếm Sư Vương cúi đầu nói:

- Tạ ơn đại ca!

Kiểm Tiên Hồ Thiện Đạo đáp:

- Kiếm Tiên Hồ Thiện Đạo đã không còn trên giang hồ nữa! Bần tăng chỉ là một hòa thượng vô danh ở núi Phật Sơn.

Nói dứt lời, ông bước ra quan lộ, áo cà sa phất phới, chỉ một thoáng sau ông đã mất hút trong ánh trăng mờ.

Bốn đường chủ Mê Hồn Cung cùng đến gần Kim Kiếm Sư Vương Thi Thiết nói:

- Bọn thuộc hạ đi tìm võng cho cung chủ!

Kim Kiếm Sư Vương đáp:

- Được! Chúng ta sẽ đưa cung chủ về Thăng Long, dọc đường sẽ tìm võng. Đắc Châu! Chúng ta đi thôi!

Thi Đắc Châu vội vã gạt đầu, chàng vòng tay chào Lữ Hùng và Tiểu Miêu nói:

- Lữ đại ca! Tiểu Miêu cô nương! Xin từ biệt!

Lữ Hùng và Tiểu Miêu đứng nhìn theo đoàn người của Mê Hồn Cung đi xa dần. Bỗng Tiểu Miêu nói:

- Lữ đại ca! Chúng ta cũng chia tay thôi!

Lữ Hùng gạt đầu đáp:

- Tiểu huynh phải về Ngân Sơn phục mệnh với ân sư!

Chàng nắm tay Tiểu Miêu nói tiếp:

- Tiểu Miêu! Chúng ta còn cơ hội gặp nhau nữa không?

Tiểu Miêu bỗng mỉm cười chua chát:

- Đại ca đã quên Trần Vũ Thành rồi ư?

Lữ Hùng nhìn sững Tiểu Miêu. Chàng nhớ lại lúc Xử Nữ hạ sát Trần Vũ Thành trên vực thẳm, lúc ấy Tiểu Miêu có nhìn rõ hay không? Thật khó đoán. Chàng chậm chạp đáp:

- Tiểu Miêu! Chúng ta hãy quên hết chuyện cũ! Trần Vũ Thành đã chết, đã chết lâu lắm rồi! Người bị giết, rơi xuống vực thẳm đêm nay chỉ là Thẩm Hoa Phong, tả sứ của Mê Hồn cung.

Tiểu Miêu gật gật đầu, nước mắt bỗng ứa ra lăn xuống má, nàng nói:

- Tiểu muội chẳng quan tâm đến Thẩm Hoa Phong!

Lữ Hùng thở dài, chàng biết Tiểu Miêu nói dối. Cũng như Lữ Hùng, Tiểu Miêu vốn thông minh đã đoán ra Trần Vũ Thành và Thẩm Hoa Phong là một. Đứng trên đỉnh núi cao, nàng không thấy rõ Xử Nữ phóng kiếm giết Thẩm Hoa Phong. Nàng cố ý nhảy xuống vực, buộc Lữ Hùng phải đón lấy nàng, không còn rảnh tay để hạ sát cha nàng.

Nàng hỏi:

- Lữ đại ca! Thật ra ai đã giết Thẩm Hoa Phong?

Lữ Hùng đáp:

- Xử Nữ! Hai ma đầu ấy lúc đường cùng đã thanh toán lẫn nhau.

Tiểu Miêu lắc đầu lặp lại:

- Tiểu muội chẳng quan tâm đến Thẩm Hoa Phong, hoàn toàn chẳng quan tâm!

Và nàng gục đầu vào vai Lữ Hùng khóc nức nở.

- o O o -